

Entrenadors històrics del futbol català: capítol 7

COMITÈ ENTRENADORS | 20/06/2020

Josep Seguer, Pepe Pinto, Antonio Lagunas i Fernando García Ramos són els protagonistes d'una nova entrega de l'FCF als entrenadors que han marcat una època.

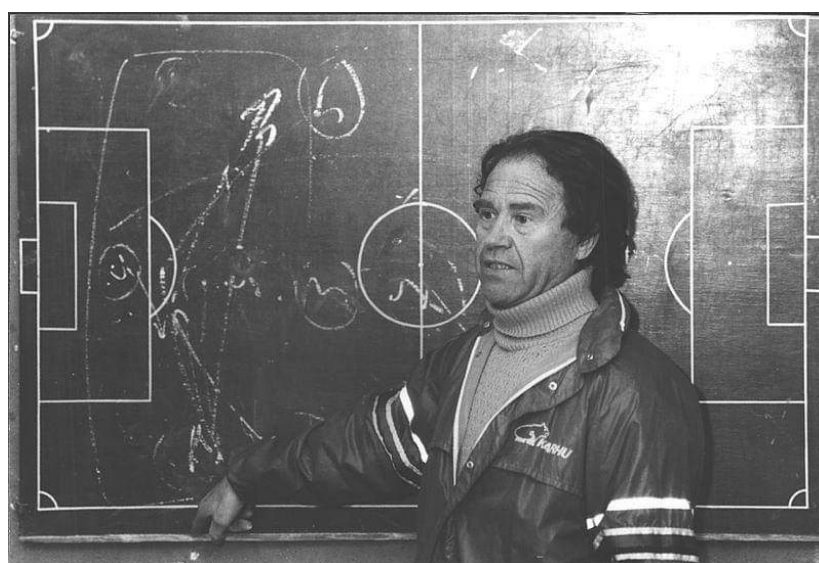
Pepe Pinto, celebrant la permanència del CF Lloret a Tercera, el 1988 / FOTO: Pablo García, Diari de Girona

La Federació Catalana de Futbol segueix aquest dissabte amb la **sèrie dedicada als tècnics del futbol català, entregant un nou capítol en homenatge als tècnics més veterans de casa nostra. Josep Seguer, Pepe Pinto, Antonio Lagunas i Fernando García Ramos** són els protagonistes de la setena entrega del treball, amb el repàs a la seva trajectòria en equips d'arreu del territori on han marcat una època.

En una iniciativa conjunta del Comitè Tècnic d'Entrenadors, amb la col·laboració del membre de l'òrgan i representant a Barcelona, **Julià Garcia**, l'FCF centra aquest nou

recull en la figura de quatre entrenadors nascuts fins a la dècada dels quaranta del segle XX, respectant l'ordre cronològic de la seva data de naixement, amb l'ànim de documentar la seva àmplia experiència a les banquetes des de les categories d'elit fins a la territorial i la base, al llarg de les últimes dècades.

JOSEP SEGUER

Josep Seguer (Parets del Vallès, 1923 – Tarragona, 2014) és un mite del barcelonisme, pilar fonamental del Barça de les Cinc Copes de la dècada dels 50 i un referent a les banquetes del futbol català. Generós, compromès i solidari, la seva figura va traspasar el món del futbol fins a convertir-se en un model a seguir a la societat catalana d'aquella època. Considerat com "el primer comodí del Barça" i conegut entre els seus companys amb el sobrenom de 'Dièsel', el camp de futbol del CF Parets, el seu poble natal, porta el seu nom des de l'any 2000 en homenatge a la seva brillant trajectòria com a jugador i tècnic.

Després de posar punt final a una gloriosa trajectòria com a futbolista, va començar la seva carrera com a tècnic al Real Betis Balompié, fent les funcions de jugador-entrenador. Va tornar a Catalunya per jugar i entrenar el CE Manresa i, posteriorment, va penjar definitivament les botes per comandar durant tres temporades el FC Barcelona Amateur, el mateix conjunt on havia arribat al club vint-i-un anys abans. A continuació, va passar a ser l'ajudant de Ladislao Kubala al primer equip el 1961, un càrrec que va mantenir posteriorment amb Josep Gonzalvo i César com successors del tècnic hongarès. Més tard, va marxar a la UE Lleida, el Terrassa FC, per tornar de nou a la ciutat comtal per dirigir el CD Condal, filial blaugrana. En la cinquena jornada de la temporada 1969-1970 li va arribar el premi que tant desitjava: dirigir el primer equip substituint Salvador Artigas. Quan 11 partits després va arribar el seu relleu, Vic Buckingham, ell va continuar assegut a la banqueta com a ajudant del míster anglès. Aquell mateix any va convertir-se en el primer entrenador del FC Barcelona Atlètic, l'equip que va sorgir arran de la fusió del CD Condal i l'Atlètic Catalunya CF. El seu viatge com a tècnic va seguir de la mà del CF Badalona, el CE Manresa, el CE Júpiter, el CD Tortosa, el Villarreal CF, la UE Figueres, el CF Gavà, el CD La Cava i el CF Reus Deportiu. Va deixar d'entrenar a l'edat de 60 anys.

Format a les categories inferiors de l'equip de la seva localitat natal, el CF Parets, Seguer va fitxar pel FC Barcelona el 1940 i va jugar una temporada cedit a l'EC Granollers. La seva polivalència, treball incansable i físic privilegiat el van convertir en un pilar indispensable al primer equip blaugrana durant 14 temporades (del 1943 al 1957), primer com a interior dret i més tard com a lateral. Va ser un dels grans protagonistes del Barça de les Cinc Copes, un equip llegendari. 470 partits i 133 gols són una mostra del gran impacte que va tenir. Quatre vegades internacional absolut amb la Selecció Espanyola, amb l'equip blaugrana va conquerir cinc lligues de Primera

Divisió, quatre Copes d'Espanya, tres Copes Eva Duarte, dues Copes Llatines, una Copa de Fires i una Copa d'Or. El 1957 va fitxar pel Real Betis Balompié de Segona Divisió, on es va retirar per, poc després, tornar a posar-se les botes per ser jugador-entrenador al CE Manresa.

PEPE PINTO

Pepe Pinto (Antequera, Màlaga, 1929) és tot una eminència futbolística a les comarques gironines. Persistent, ambiciós i treballador, ha deixat una enorme petjada en els equips on ha entrenat gràcies al seu caràcter afable i al seu do per gestionar els vestidors. D'arrels andaluses però aferrat a Catalunya i particularment a Girona, des d'octubre de 2008 té un carrer amb el seu nom a la seva localitat natal, Antequera. A més, el Girona FC li va voler retre un homenatge pel seu 90è aniversari lliurant-li una samarreta amb el seu nom i el número 90 a la llotja de Montilivi.

Després de treure's el títol d'entrenador el 1969 a Madrid, va donar les seves primeres passes com a tècnic a les files de l'AD Guíxols. Meticulós i detallista, va tenir un llarg camí com a tècnic entrenant –en diverses etapes en alguna ocasió– el CD Atlètic Balears, el CE Manresa, el CF Calella, la UE Figueres, el Girona FC, la UE Vic, la UE Olot, el Palamós CF, l'AC Hostalric, la UE Llagostera, el CF Lloret, el Vilobí CF i el FC Palafrugell. Entre els seus èxits cal destacar l'ascens a Tercera Divisió amb el CE Manresa (1973-1974) i el Girona FC (1979-1980), el campionat de Tercera Divisió amb la UE Olot (1982-1983), i l'ascens a Primera Catalana comandant el FC Palafrugell (1990-1991). L'octubre de 1991 va patir un infart abans d'un partit contra la UDA Gramenet Milan. Aquell incident va suposar el punt i final a la seva etapa com a entrenador.

Com a futbolista, Pepe Pinto, interior format a la cantera de l'Antequera CF, va jugar al filial de la UD Logroñés a Segona Divisió 'A' mentre feia el servei militar. A continuació, va fer les maletes per establir-se a Girona, on va jugar dos cursos amb el club gironí, l'últim en qualitat de cedit pel FC Barcelona després de signar cinc anys per la SD España Industrial, conjunt dependent de l'equip blaugrana. Després de jugar amb la SD España Industrial i el CD Condal, va fer-se un lloc a la primera plantilla de l'equip blaugrana amb Helenio Herrera a la banqueta el 1959, compartint vestidor amb llegendes del barcelonisme com Kubala, Segarra i Evaristo, entre d'altres. Va disputar 21 partits oficial amb el primer equip, i va conquerir una lliga de Primera Divisió i una Copa de Fires. Posteriorment, va defensar els colors del Real Valladolid CF durant quatre temporades i va tornar al Girona FC, on va penjar les botes dos cursos després als 37 anys d'edat.

ANTONIO LAGUNAS

Antonio Lagunas (Badalona, 1933) s'ha caracteritzat sempre per ser un entrenador innovador i avançat al seu temps. Fidel seguidor i amant del futbol francès, va instaurar als seus equips diversos mètodes d'entrenament inspirats en el país veí que van donar uns resultats fabulosos, com ara l'ús de cons o la introducció dels estiraments. De fet, era habitual veure a altres entrenadors seguint amb atenció les seves revolucionàries sessions preparatòries. Estimat i admirat per la seva personalitat entusiasta, el 2013 un grup de jugadors del CF Lloret de la dècada dels 80 van disputar un partit contra un equip d'exfutbolistes de l'EC Granollers per retre un càlid homenatge a la seva figura.

Va iniciar el seu periple com a entrenador dirigint el Palamós CF. Després va continuar la seva trajectòria a les files de la UE Tossa, el CD Montcada, la UD Artiguense, la UDA Gramenet, el CE Júpiter i el CE Europa. Va viure els seus millors moments com a

entrenador comandant l'EC Granollers, el CF Igualada i el CF Lloret en dues etapes diferents. Posteriorment, va dirigir el FC Andorra i va tornar a Catalunya per entrenar el Girona FC i el CE Europa, equip amb el qual es va acomiadar de les banquetes. Entre els seus èxits, cal destacar l'ascens que va aconseguir amb l'EC Granollers a Preferent Territorial (1976-1977), l'ascens amb el CF Igualada a Tercera Divisió (1977-1978), i l'ascens amb el CF Lloret a Tercera Divisió (1980-1981).

En relació amb la seva trajectòria com a jugador, va defensar les samarretes del CD Montcada, la UD Artiguense, el CE Manresa i el CE Mataró. També cal destacar que va realitzar les funcions de professor a l'Escola d'Entrenadors de l'FCF sota la direcció de Domingo Balmanya, exentrenador del FC Barcelona i seleccionador absolut d'Espanya.

FERNANDO GARCÍA RAMOS

Nascut a Huelva el 1946, Fernando García Ramos s'ha guanyat a pols ser un tècnic

referent a les comarques tarragonines per la seva dedicació i extensa trajectòria a les banquetes durant 32 anys. Atreuit i ferm defensor dels joves, en el seu periple dirigint el Club Gimnàstic de Tarragona, l'any 1986 al camp de la UE Vic, a Tercera Divisió, va alinear un onze titular compost exclusivament per jugadors formats a la pedrera del club grana. De caràcter bondadós, directe i didàctic, es considera un afortunat per haver pogut viure de la seva gran passió: el futbol.

La seva primera oportunitat com a tècnic va arribar-li a les Terres de l'Ebre, de la mà del CD La Cava, al desaparegut Camp de La Mingola, per passar, a continuació, pel CF Reus Deportiu durant tres temporades en dos períodes diferents. Posteriorment, va agafar les regnes del Club Gimnàstic del Tarragona durant tres cursos en dues etapes, aconseguint l'anhelat ascens de Tercera Divisió a Segona Divisió 'B', en la campanya 1986-1987. També va dirigir el CD Tortosa, el FC Vilafranca i va ser seleccionador Juvenil de Tarragona. Posteriorment, va fer-se càrrec del CF Calafell i el CE Vendrell. El 2010 va viure la seva única experiència a l'estranger a les files de l'Academia Sporting de San Miguelito a Panamà. Va tornar a Catalunya per entrenar el CD Morell, l'últim equip que va dirigir abans d'acomiar-se del món d'entrenador.

Format a les categories inferiors del Real Madrid CF, García Ramos va ser un hàbil davanter, incisiu i gran rematador. Gràcies al seu esperit de superació i ganes de millorar dia a dia, va anar cremant etapes fins a arribar al primer equip la temporada 1965-1966, quan el conjunt blanc va proclamar-se campió d'Europa per sisena vegada a la seva història. Més tard, va defensar els colors del Club Gimnàstic de Tarragona sis cursos i va penjar les botes al CD La Cava, on va començar a entrenar.

Compromès i estretament lligat amb el futbol del seu territori, va realitzar durant més de tres dècades les funcions de director de l'Escola Catalana d'Entrenadors a la

delegació de Tarragona, on va guanyar-se l'admiració i estima de moltes fornades de joves tècnics gràcies als seus coneixements i proximitat.

